

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **M. L.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2023 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania kasacyjnego
zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2020 r. (sygn. akt II AKa 121/20) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 3 lutego 2020 r. (sygn. akt III K 136/19),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2020 r. (sygn. akt II AKa 121/20) utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 3 lutego 2020 r. (sygn. akt III K 136/19) skazujący M. L. za zbrodnię zabójstwa z art. 148 § 1 k.k.

Powołując się na art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k. i art. 547 § 2 k.p.k. w zw. z art. 20 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 i 2 k.k.w. skazana wniosła o wznowienie postępowania w sprawie przed Sądem Okręgowym. Jako argument powołała nieprawidłowości w toku procesu, włącznie z tym, że jej zdaniem obrońca nie reprezentował jej interesów należycie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W razie stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo to nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, w tym dotyczących przymusu adwokackiego. O oczywistej bezzasadności wniosku możemy mówić wtedy, gdy nie zawiera on żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia określonych przepisami prawa procesowego, a wskazanych w art. 540, 540a i 540b k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2022 r., II KO 125/21).

Złożony przez skazaną wniosek nie został sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego, jak nakazuje przepis art. 545 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy odstąpił od wzywania wnioskodawczyni do uzupełnienia tego braku formalnego, z uwagi na treść pisma, niewskazującą na zaistnienie jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania w niniejszej sprawie.

Przypomnieć wypada, że podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości przełamania prawomocności wyroku sądowego – obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, jakie z uwagi na zasady procesu karnego (art. 2 k.p.k., m.in. że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne) powodują, że sprawę należy rozstrzygnąć ponownie. Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek powoduje, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (tak SN w postanowieniu z dnia 21 Kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Podlega weryfikacji jedynie to czy np. ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono i nie były one znane

wcześniej (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), przepis stanowiący podstawę wydania orzeczenia został uchylony przez Trybunał Konstytucyjny z uwagi na jego sprzeczność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.), albo potrzeba wznowienia wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską (art. 540 § 3 k.p.k.).

Ponieważ zawarta we wniosku argumentacja, nie może doprowadzić do wznowienia postępowania, niecelowe było wzywianie skazanej do uzupełnienia braku formalnego w postaci sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego oraz wniesienia opłaty od wniosku. Samo wskazanie, że w toku postępowania dochodziło do nieprawidłowości nie może stanowić podstawy wznowienia. Ponadto informacje takie muszą poddawać się kontroli i ocenie pod kątem ich prawdziwości. Nie stanowią także przesłanek do wznowienia postępowania takie zarzuty dotyczące np. sposobu procedowania przed sądem karnym, które były już przedmiotem oceny na apelacyjnym czy kasacyjnym.

Wskazać należy, że zarzuty tożsame z zaprezentowanymi w osobistym wniosku o wznowienie były już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w sprawie pod sygnaturą V KK 457/20. Postanowieniem z dnia 25 marca 2021 r. oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną. Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że nie podzielił on zarzutów skarżącego. Wskazał, że „nie sposób podzielić argumentacji skarżącej, aby Sąd Apelacyjny naruszył art. 433 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 3 lit. c EKPCz. Po pierwsze nie jest to w istocie zarzut kierowany pod adresem sądu odwoławczego. Kwestia naruszenia prawa skazanej do obrony przed sądem pierwszej instancji i na etapie postępowania przygotowawczego oraz naruszenia zasady prawdy materialnej była już bowiem podnoszona pod adresem sądu meriti (zarzut z pkt I. 1. a. i II. 2. a. petitum apelacji obrońcy skazanej), które zostały rozpoznane w postępowaniu odwoławczym.” Postępowanie o wznowienie nie służy ponownej weryfikacji prawidłowości merytorycznej oceny sprawy przez Sąd Najwyższy.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówiono więc przyjęcia powyższego wniosku do rozpoznania.

Nie oznacza to jednak, że nie jest możliwe złożenie kolejnego wniosku. Musi być on jednak sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego i prezentować podstawy wznowieniowe przewidziane w k.p.k.

[SOP]

[a!]